

Energetiniai vampyrai nenustoją veikti ir po mirties

Energetinio vampyriško fenomeno dažniausiai tiria okultistai ir nežinomų reiškinių tyrėjai. Pastaraisiais metais jau ir oficialusis mokslas po truputį susidomėjo šiuo reiškiniu.

Tačiau, ko gero, ženkliai pasistūmėti šio mįslingo reiškinio tyrime galima bus tik tada, kai bus atskleistos paslaptys, susijusios su žmogaus dvasine esybe. Baltaplaukis "angelas" geria kūdikių kraują Ši istorija nutiko praėjusio amžiaus 3-ame dešimtmetyje Vokietijoje Tailfingeno mieste. Daugelį metų ten dirbęs gydytojas Zeifertas ėmė tirti vaikų mirtingumo mieste statistiką. Nupieštos kreivės parodė labai keistą vaizdą – vaikų mirtingumas du kartus be jokios priežasties labai smarkiai išaugo ir taip pat staiga sumažėjo. Antrasis ciklas baigėsi praėjusį rudenį. Jokių natūralių paaiškinimų daktaras negalėjo rasti, todėl padarė prielaidą, kad visa tai gali būti susiję su antgamtinėmis jėgomis. Zeifertas, kaip ir daugelis žmonių tuo metu, domėjosi okultizmu. Pirmoji jo iškelta versija buvo, jog vaikai mirė dėl burtų ar užkalbėjimų. Reikėjo tik išsiaiškinti kas tuo mieste užsiima. Atsakymas paaiškėjo labai greitai – tai buvo panelė Selija Groningen, niekas kitas daugiau negalėjo būti. Kaip tik praėjusį rudenį ji žuvo nelaimingo atsitikimo metu, būdama 23-jų metų amžiaus. Po šio įvykio vaikų mirtingumas vėl staigiai sumažėjo. Gydytojas ėmė labiau domėtis šios merginos asmenybe ir greitai galutinai įsitikino savo hipotezės teisumu. Selija buvo nevietinė. Ji į miestą buvo atvykusi du kartus, ir kiekvieną kartą tuo metu, kai ji būdavo mieste, vaikų mirtingumas smarkiai išaugo. Zeifertui buvo tekę bendrauti su panele Groningen. Ji turėjo diplomą, patvirtinantį, jog gali prižiūrėti kūdikius, ir lankydavo šeimas su mažais vaikais – patardavo jaunoms mamoms. Netrukus po jos vizito kūdikiai mirdavo... Analizuodamas visas aplinkybes gydytojas padarė išvadą, kad viskas čia susiję ne su užkalbėjimais, o su vampyrišku. Kukli, dėmesinga ir maloni panelė Groningen, kuri dėl jos grožio mieste buvo vadinama „baltaplaukiu angelu“, iš tiesų buvo blogio jėgos įsikūnijimas ir slapta gerė kūdikių kraują! Kuolas į monstro širdį Zeifertas savo įtarimais pasidalijo su keliais mirusių kūdikių tėvais. Buvo nuspręsta patikrinti ar iš tiesų Selija Groningen buvo vampyre. Artimiausią naktį gydytojas ir keletas vyrų slapta nuvyko į miesto kapines. Dėl visa ko jie su savimi pasiėmė drebulinių kuolų ir šventinto vandens. Kapinių sargą iš anksto nugirdė taip, kad šis nieko nematė ir negirdėjo. Kapinėse greitai surado reikiamą kapą, iškasė karštą pasišviesdami žibintuvėliais. Kai pakėlė karsto dangtį, vyrai net aiktelėjo – Selijos Groningen kūnas per pusę metų karste nė kiek nepasikeitė. Atrodė, kad velionė ramiai miega! Vienas vyras išsuko į kapo duobę ir persmeigė merginos širdį drebuliniu kuolu. Po to Seliją pašlakstė šventintu vandeniu – dabar jau ji tikrai negalėjo palikti savo kapo. Vyrų vėl sutvarkė kapą, kad neliktų jokių žymių, po to susitarė niekam nepasakoti apie nakties žygį ir išsiskirstė į namus. Tačiau, praėjus pusantro mėnesio po nakties įvykių, vienas jų dalyvis per išpažintį apie viską papasakojo kunigui. Šis pranešė valdžios atstovams. Kapas vėl buvo atkastas, prieš liudininkus pasirodė beveik visiškai suiręs velionės kūnas. Jos krūtinėje styrojo drebulinis kuolas. Kadangi neseniai vykusį įvykių dalyviai tvirtino, kad velionės kūnas buvo nesuiręs, miesto vyskupas apie viską pranešė Vatikanui. Popiežius į Tailfingoną išsiuntė kardinolą Gremionį, kuriam nurodė atlikti tyrimą. Miesto kapinėse slapta, nežinant tėvams, buvo atkasti 17-os mirusių vaikų karstai. Visi palaidotieji jau buvo stipriai apirę, tačiau nė viename kūnelyje nebuvo matyti jokio vampyriško pėdsako. Tyrime dalyvavę mokslininkai išskėlė mintį, kad Selijos Groningen kūnas iš tiesų galėjo išlikti nesuiręs, tačiau tai buvo ne dėl vampyriško, o kažkokių natūralių priežasčių. Į velionės kūną įsmektas kuolas šią būseną suardė. Galiausiai kardinolui neliko nieko kito, tik nutraukti tyrimą, kuris ir taip galėjo sukelti nereikalingus gandus tarp gyventojų. Tik praėjus 25-iesiems metams apie šią „vampyriską“ istoriją tapo žinoma visuomenei. Žurnalistai puolė ieškoti įvykių liudininkų, klausinėti ekspertų. Tačiau niekas negalėjo įtikinamai paaiškinti kūdikių mirtingumo padidėjimą Tailfingene tuo metu, kai jame lankėsi Selija Groningen. Apie šį įvykių tapo žinoma visame pasaulyje, jis netgi įtrauktas į paslaptį apie įvykių žmonių istorijoje šimtuką. 1990-ais metais juo susidomėjo amerikiečių mokslininkai. Jie surinko statistiką apie suaugusių žmonių ir vaikų mirtingumą tuose miestuose, kuriuose dirbo Selija Groningen, ir surinktus duomenis apdorėjo kompiuteriu. Pasirodo, visuose miestuose, kuriuose dirbo jauna moteris, vaikų mirtingumo kreivė nepaaiškinamai pakildavo aukščiau, nors aplinkiniuose rajonuose mirtingumas išlikdavo toks pats. Jeigu panelė Groningen būtų gėrusi kūdikių kraują, tai seniai būtų buvę pastebėta, nes tokio elgesio ilgai nusišviesdinti neįmanoma. Tačiau mergina niekada nebuvo įtariama dėl vaikų mirties. Amerikiečių tyrėjai padarė išvadą, kad Selija Groningen iš tiesų buvo vampyre, tik ji siurbė ne žmonių kraują, o energiją. Ir siurbė ją labai dideliais kiekiais. Suaugusiems tokie energijos nuostoliai sukeldavo tik laikiną negalavimą, tačiau vaikams tai būdavo lemtinga. Mirtis atėjo visi neseniai Tyrėjai visoje šioje istorijoje pačiu keisčiausiu dalyku laiko nesuirusį panelės Groningen kūną, kuris labai greitai suiro po to, kai buvo persmeigtas drebuliniu kuolu. Galima manyti, kad energetinių vampyrų irimo procesas vyksta žymiai lėčiau, nei kitų žmonių... Yra žinomas ne vienas faktas, kai atkastuose kapuose aptikti nepaaiškinamai gerai išlikę mirusių žmonių kūnai. Velioniai daugelį metų ar net visą amžių gulėjo karste ar sarkofage, o jų išvaizda buvo tokia, tarsi mirtis užklupo ką tik. Kaip manoma, vienais atvejais velionio kūnas neyra dėl to mirusiojo šventumo, kitais atvejais – dėl tinkamų aplinkos sąlygų. Tačiau nesuyra ir tokie kūnai, kurių šeimininkai gyvenime toli gražu nepasižymėjo dorybėmis. Dar keisčiau tai, kad tokie kūnai yra šalia įprastų, suirusių kūnų, gulinčių toje pačioje dirvoje ir tokiose pat karstuose. Ar tai reiškia, kad gerai išsilaikę velioniai gyvenime buvo energetiniai vampyrai? Kodėl tokiu atveju jų kūnai nesuyra? Piktos nematomos būtybės Atsakyti į šiuos klausimus kol kas bando tik okultistai. Jie aiškina, kad energetinių vampyrų „siurbimo įrenginys“ yra jų astralinis kūnas. Dažnai jis aplinkinių žmonių energiją siurbia savaime, be jokio vampyro pastangų. Vampyras gali net nežinoti, jog jis siurbia energiją. Mirus paprastam žmogui jo astralinis kūnas (arba astralinis apvalkalas) gyvena devynis mėnesius, po to suyra. Mirus energetiniam vampyru, jo astralinis kūnas gyvena toliau. Tačiau jis, skirtingai nei paprasto žmogaus astralinis apvalkalas, ir toliau daro tai, ką darydavo, esant gyvam savo šeimininkui – siurbia energiją. Gali būti, kad taip daroma iš įpročio. Astraliniai kūnai dažniausiai klaidžioja tenai, kur palaidoti jų šeimininkų fiziniai kūnai. Tas pats vyksta ir su vampyrų astraliniais kūnais. Nematomi šie astraliniai kūnai klaidžioja netoli vampyro kapo ir siurbia visų pro šalį einančių žmonių energiją. Taip šie astraliniai kūnai ne tik pasisotina ir taip pratęsia savo egzistavimą daugybei metų ar net amžių, bet ir maitina mirusį šeimininko kūną. Išsiurbta iš kitų žmonių energija tarsi padaro jį neįmanomą. Archeologinis radinys Yra žinomas įdomus nutikimas, kuriame dalyvavo anglų archeologai. XX amžiaus 4-ame dešimtmetyje archeologų grupė, kuriai vadovavo seras Hovardas Ešlis, atliko kasinėjimus dabartinio Pakistano teritorijoje. XVII įrengtame nekropolyje buvo aptikti dviejų palaidotų žmonių kūnai – jaunos moters ir paauglio berniuko. Mokslininkus nustebino tai, kad šie kūnai buvo puikiai išsilaikę. Kaip buvo rašoma ataskaitoje, jie „buvo išlaikę tamprumą, audiniai buvo minkšti, ant odos ir akių obuoliuose nepastebėta jokių puvinimo požymių“. Nepaprasti kūnai keletą parų gulėjo palapinėje karštyje, tačiau netgi tada nepradėjo pūti. Buvo nuspręsta palaikyti išsiųsti į Angliją tyrimams. Tačiau žinia apie radinį pasiekė vietinius gyventojus. Archeologų stovyklą užpuolė fanatiškai nusiteikusi minia, kuri manė, jog mokslininkai aptiko burtininkų kūnus. Abeji kūnai ir kita rasta medžiaga buvo sudeginti ir sunaikinti. Ešlis vėliau rašė, jog kasinėjimų metu jis pats ir kiti ekspedicijos nariai jautė silpnumą, pykinimą, galvos skausmą, tačiau tai aiškino ne burtais, o neįprastu klimatu. Kodėl gi, atsižvelgiant į tai, kas parašyta aukščiau, nepaskelbti, kad rasti mirusieji gyvenime buvo stiprūs energetiniai vampyrai, kurių astraliniai kūnai visus tuos metus klaidžiojo kapų apylinkėse ir siurbė žmonių energiją? Tai tik hipotezė, kurią reikia dar įrodyti. O tai, atrodo, įvykis dar negreitai. Šaltinis: pasaulio spauda

Date created: 2015/03/07-